

pligten, og dersom man vil forbyde f. Eks. Forbrugsforeninger at foretage deres Varefordeling fra aaben Bød, vil man hemme deres Virksomhed i en væsentlig Grad. Vi have derfor udeladt dette Kendetegn og kun søgt Begrænsning i de Udtryk: „naar den Virksomhed, der er Foreningens Hovedgjemed, udstrækkes ud over Medlemmernes Kreds“. Meningen med denne Regel, som for øvrigt svarer til den tilsvarende Lovgivning i Tyskland og der har været praktiseret i flere Aar, er den, at Foreningens Virksomhed er skattefri, naar den gaar i den Retning, som er Foreningens Hovedgjemed, altsaa for en Forbrugsforening, naar den ikke udstrækker sin Varefordeling uden for Medlemmernes Kreds, for en Produktionsforening omvendt, at den ikke udstrækker sit Optøb uden for Medlemmernes Kreds. Vi have tilføjet disse to Hovedpunkter som Eksempler til Vejledning for en ret Forstaaelse af Hovedreglen. Ved Siden deraf har man udtrykkelig føjet til — hvad der vistnok ogsaa kan være fornødent til Forstaaelsen — at Salget af Hjelpestoffer og Biprodukter overhovedet ikke kan betinge Skattepligt, en Regel, som ogsaa har hjemme i Tyskland. Jeg skal anbefale denne Affattelse. Som sagt, den er det endelige Produkt af mange og lange Forhandlinger og temmelig afvigende Meninger. Endelig er der tilføjet særegne Regler for Forsikringselskaber, og de afvige ikke fra, hvad Folketinget i Fjor vedtog, saa dem skal jeg ikke opholde mig nærmere ved. — Med Hensyn til det næste Afsnit i Paragraffen, der omhandler udenlandste Forretninger, skal jeg gøre opmærksom paa, at vi i Fjor her i Tinget vedtog, at de udenlandste Selskaber skulde svare 1 pCt. mere i Skat end de indenlandste, og jeg tror i og for sig paa ingen Maade, at dette er noget ubilligt. Tværtimod skulde jeg være tilbøjelig til at antage, at de udenlandste Forretninger ikke desto mindre efter denne Regel ville være begunstigede i Sammenligning med de indenlandste, idet nemlig de indenlandste komme til at svare Skat af deres Reserver og opsparede Midler, hvad de udenlandste ikke kunne, da deres Kapitaler findes i Udlandet. Jeg tror altsaa, det var i og for sig en ret billig Bestemmelse. Smidlertid har Regeringen jo udtalt i sine Motiver, at det ikke lader sig gøre positivt at indføre en anden Regel for udenlandste Virksomheder end for indenlandste. Vi have højet os for dette Hensyn, men have dog søgt at opnaa, om ikke det samme, saa dog et noget tilsvarende Resultat ved at gøre Filialer af udenlandste Forretninger skattepligtige som selvstændige

Skattepersoner. Det findes i § 13, og jeg tror ikke, at denne Regel kan støde paa den Vanskelighed, som er anført fra Regeringens Side; i alt Fald er det blevet meddelt Udbalget, at saaledes behandles danske Forretninger i Udlandet flere Grede.

§ 7 omhandler de saakaldte juridiske Personer, som altsaa ere særlige Stiftelser, og andre Personer, deriblandt Udlandinge, som ikke ere skattepligtige. Jeg skal gøre opmærksom paa, at man der har indført en særegen Regel, idet man overhovedet ikke gør de mellemkommunale Fordelingsregler anvendelige paa saadanne juridiske Personer, og Grunden er naturligvis den, at — det gælder jo navnlig Stiftelser — der ingen Grund er til at hjemle en særegen Bestatning i Opholdskommunen for en Stiftelse, hvis Kontor ganske tilfældig kan være i en eller anden Kommune, uden at Kommunen har nogen som helst Byrde, men snarere kun Fordel deraf. Vi gaa altsaa ud fra, at saadanne Stiftelser kun bestattes paa de Gjendomme, de have i de paagældende Næringskommuner. Deraf følger, at Stiftelserne ikke blive skattepligtige af deres løse Kapital. Det oppejes saa paa den anden Side deraf, at de blive beskattede fuldt ud med den Kommunes Procent, hvori de have skattepligtige Gjendomme. I § 8 er der kun gjort den lille Ændring til Regeringens Forslag, at Netten til at meddele fritagelse for Kommunebestatning ikke er lagt i Indenrigsministeriets, men i den paagældende Kommunes egen Haand. § 11 indeholder de Regler, der skulle følges over for Selskaber, der have en saakaldet forgrenet Virksomhed, det vil sige, som udstrække deres Virksomhed over flere Kommuner. Hovedreglen, der her følges, er til Dels, men dog ikke ganske, i Overensstemmelse med Regeringens Forslag. Det er den, at Opholdskommunen, altsaa den Kommune, hvor Bestyrelsen har Sæde, af saadanne Foreningers Skat faar forlods 10 pCt., medens det øvrige fordeles mellem de andelsberettigede Kommuner, og særlig gælder det om Forsikringselskaber, at Skatten fordeles mellem de øvrige Kommuner i Henhold til den Bruttoindtægt, Selskabet har oppebaaret i hver enkelt Kommune; for alle øvrige Forretninger fordeles den efter den udbetalte Arbejds løn, idet man antager, at Arbejds lønnen er den rette Maalestok for Fordelingen af Skatten, da denne tillige er Kendetegnet for den Byrde, der ved Forretningen kan ventes paadraget de paagældende Kommuner. Vi have dog for Opholdskommunernes Vedkommende ment at burde undtage Lønninger, der gaa ud over 2,000 Kr., og Grunden er naturligvis den, at de højeste